

GALBŪT

Pasaulinio bestselerio „Mes dedame tašką“ autorės knyga

KAZKADA

Romanas

COLLEEN HOOVER

baltos lankos

Colleen Hoover

Galbūt kažkada

romanas

Iš angļu kalbos vertē Julija Vaitiekūnaitē

baltos lankos

Prologas

Sidnė

Ką tik smogiau merginai į veidą. Ne *šiai*p merginai, o savo geriausiai draugei. Kambariokei.

O jau penkias minutes – buvusiai kambariokei.

Nosis iškart pasruvo krauju, sekundėlę susikrimtau, bet tada prisiminiau, kokia ji apsimelavusi šliundra, tad panorau smogti vėl. Būtų ir gavusi, jei ne Hanteris, įlindęs tarp mūsų.

Taigi gavo *jis*. Deja, visai nenukentėjo – priešingai nei mano ranka.

Kam nors smogti skauda daug labiau, nei įsivaizdavau. Nors šiaip nedažnai galvoju, ar skauda kam nors trenkti. Noras smogti vėl kilo pamačius Ridžo žinutę – ir su juo norėčiau atsiskaityti. Žinau, kad jis niekuo dėtas, bet galėjo anksčiau pasakyti. Tad norėčiau smogti ir jam.

Ridžas: Viskas gerai? Ateisi pasislėpt nuo lietaus?

Aišku, neisiu. Jau ir taip skauda ranką, o pakilus į Ridžo butą ir susidorojus su juo skaudėtų dar labiau.

Apsisuku ir pažvelgiu į jo balkoną. Ten jis, atsirėmęs į stiklines stumdomąsias duris, su telefonu rankoje stebi mane. Beveik sutemę, bet kiemo žibintai nušviečia jo veidą. Tamsios

akys suranda maņasias, jis liūdnam šypteli – net pamiršau, kodėl išvis ant jo pykau. Laisva ranka nusibraukia lengvai ant kaktos krintančius plaukus, veide dar labiau išryškėja nerimas. O gal graužatis? Irgi gerai.

Užuot atsakiusi, atkišu vidurinį pirštą. Jis papurto galvą ir gūžteli, lyg sakydamas „bent pabandžiau“, grįžta vidun ir užstumia duris.

Kad telefonas nesušlaptų, įkišu atgal į kišenę ir pasidairau po daugiabučių kompleksą, kur du mėnesius gyvenau, kiemą. Mums atsikrausčius karšta Teksaso vasara glemžėsi paskutinius pavasario likučius, bet šis kiemas kažkaip atsilaikė – ryškios mėlynos ir violetinės hortenzijos puošė iki laiptinių vedantį taką, centre stūksojo fontanas.

Dabar, vasarai pasiekus alinantį piką, vanduo fontane jau seniai išgaravęs, o nuvytusios hortenzijos primena, kaip su Torre džiaugėmės atsikrausčiusios. Gamtos jėgų nugalėtas kiemas ataidi tai, kokia jaučiuosi dabar – nugalėta, liūdna.

Sėdžiu ant tuščio fontano cementinio krašto, alkūnėmis pasirėmusi į du lagaminus su dauguma mano daiktų, ir laikiu taksį. Nežinau, kur važiuosiu, bet verčiau būti bet kur kitur nei namuose... Nes namų nebeturiu.

Galėčiau paskambinti tėvams, bet pradėtų kartoti, kad buvo teisūs.

„Juk sakėm nesikraustyti taip toli, Sidne.“

„Sakėm nedraugauti su tuo vaikinu.“

„Sakėm, kad jei būtum rinkusis teisę, o ne muziką, būtume sumokėję.“

„Sakėm smūgiuoti atkišus nykštį.“

Smūgiuoti gal ir nemokė, bet, kaip tokie teisuoliai, tikrai galėjo.

Sugniaužiu kumštį, ištiesiu pirštus, vėl sugniaužiu. Nesitikėjau, kad taip skaudės, tikriausiai reikėtų ledo. Vargšai vaikina! Nieko gero tie kumščiai.

Žinot, kas dar nieko gero? Lietus. Visada prapliumpa netinkamiausiu laiku – kaip dabar, kai aš benamė.

Pagaliau atvažiuoja taksi, tad atsistoju ir čiumpu lagaminus, o vairuotojas atidaro bagažinę. Net nepadavus pirmojo lagamino širdis nusirita į kulnus – suprantu, kad neturiu rankinės.

Šūdas.

Pažvelgiu ten, kur sėdėjau su lagaminais, apsičiupinėju, lyg rankinė galėtų imti ir pati užšokti man ant peties, bet puikiai žinau, kur ji. Nusitraukiau ir mečiau ant grindų prieš smogdama Torei į brangiai kainavusią gražią kaip Cameron Diaz nosį.

Atsidūstu ir nusijuokiu. Tai aišku – palikau rankinę. Pirmoji benamystės diena būtų pernelyg lengva, jei turėčiau rankinę.

– Atleiskit, – ištariu vairuotojui, keliančiam antrąjį lagaminą. – Apsigalvoju, taksi nebereikia.

Už kokio kilometro – viešbutis. Jei išdrįsiu grįžti rankinės, nupėdinsiu ir išsinuomosiu kambarį, o tada ir svarstysiu, kas toliau. Jau ir taip permirkau.

Vairuotojas iškelia lagaminus, pastato ant kelkraščio šalia manęs ir grįžta į automobilį net neatsisukdamas. Tiesiog įlipa ir nuvažiuoja, lyg džiaugdamosis, kad atšaukiau kelionę.

Nejau aš tokia apgailėtina?

Pasiėmusi lagaminus grįžtu ir atsisėdu ten pat, kur sėdėjau prieš susivokdama, kad neturiu rankinės. Žvilgtelėjusi aukštyn savo buto kryptimi pagalvoju, kas būtų, jei nueičiau pasiimti pinigines. Išeidama palikau betvarkę. Verčiau liksiu benamė, nei grįšiu.

Vėl prisėdu ant lagamino ir susimąstau. Galėčiau kam nors sumokėti, kad nueitų paimti, bet kam? Aplinkui nieko nėra, be to, neaišku, ar Hanteris su Tore atiduotų.

Kaip užknisa. Žinau, teks skambinti kuriam nors iš draugų, bet dabar per didelė gėda prisipažinti, kokia akla buvau pastaruosius porą metų. Nieko nenutuokiau.

Ir man taip nepatinka būti dvidešimt dvejų, o liko dar trys šimtai šešiasdešimt keturios dienos.

Taip užknisa, kad... *verkiu?*

Tiesiog puiku – apsverčiau. Raudanti, smurtaujanti benamė be rankinės. Ir, kad ir kaip sunku pripažinti, rodos, dar ir sudaužyta širdim.

Pratrūkstu bliauti. Tikriausiai taip ir būna, kai dūžta širdis.
– Lyja, greičiau.

Pažvelgusi aukštyn pamatau merginą: virš galvos laiko skėtį, trypčioja ir stebi mane.

– Tuoj permirksiu, *greičiau*.

Balsas kiek valdingas, lyg darytų paslaugą man, visai neįvertinančiai. Kilsteliu antakį ir išsižiūriu į ją, delnu dengdama akis nuo lietaus. Nežinau, kodėl nerimauja dėl sušlapsiančių drabužių, jei nelabai tų drabužių *yra*. Ji veik pusnuogė – marškinėliai nedengia pilvo, – bet staiga suprantu, kad tai „Hooters“* uniforma.

Kas gali būti keisčiau? Sėdžiu ant beveik viso to, ką turiu, pliaupia lietus, o man vadovauja įžūli „Hooters“ padavėja.

Vis dar spoksau į jos marškinėlius, bet ji čiumpa mane už rankos ir purkštelėjusi pastato ant kojų.

* Restoranų tinklas, kurio padavėjos vilki provokuojančias uniformas (čia ir toliau – vert. past.).

– Ridžas sakė, kad taip elgsies. Man reikia į darbą. Paskui mane, nuvesiu į butą.

Čiupusi vieną mano lagaminą ištraukia rankeną ir atkiša man, pačiupusi kitą patraukia iš kiemo. Nuseku iš paskos tik todėl, kad pasiėmė mano lagaminą, – noriu susigražinti.

Kildama laiptais mesteli per petį:

– Nežinau, kiek pabūsi, bet turiu vieną taisyklę: nelįsk į mano kambarį.

Pasiekusi butą atidaro duris, nė neatsisuka pasižiūrėti, ar seku paskui. Užlipusi laiptais stabteliu ir pažvelgiu į kaitros nepaveiktą papartį vazone prie durų – ryškūs, vešlūs žali lapai tarsi rodo vidurinį pirštą vasarai, nepasiduoda karščiui. Nusišypsau lyg didžiuodamasi juo, tada susiraukiu supratusi, kad pavydžiu augalui atsparumo.

Kresteliu galvą, nususuku ir nedrąsiai žengiu į nepažįstamą butą. Planas panašus į maniškio, tik dar padalintas į dvi dalis, keturi miegamieji. Mano ir Torės bute buvo tik du, bet svetainė tokio pat dydžio.

Skirtumas tik tas, kad nematyti jokios apsimelavusios dviveidės šliundros kruvina nosimi. Nei jos neplautų indų ar išmėtytų drabužių.

Mergina pastato mano lagaminą prie durų ir pasitraukia, laukdama... Nežinau, ko ji iš manęs laukia.

Pavarčiusi akis čiumpa mane už rankos ir įsitraukia į butą.

– Kas tau negerai? Kalbėt moki? – Jau ruošiasi uždaryti duris, bet stabteli ir išpūtusi akis apsiskuta. – Palauk, – lepteli. – Juk tu ne... – Pavarčiusi akis plekšteli sau per kaktą. – Viešpatie, tu kurčia.

Ką ji čia paisto? Papurtau galvą ir prasižioju prieštarauti, bet mane pertraukia.

– Viešpatie, Bridžita, – sumurma pati sau panosėje, persibraukia veidą delnais ir suniurzgia, visiškai nekreipdama dėmesio, kad purtau galvą. – Kartais tu tokia bejausmė kalė.

Oho, bendrauti jai nelabai sekasi. Kalė, nors stengiasi tokia nebūti, nes mano, kad aš kurčia. Net nežinau, ką atsakyti. Ji papurto galvą tarsi nusivylusi savimi ir pažvelgia tiesiai į mane.

– REIKIA... Į... DARBA... DABAR! – rikteli labai garsiai, kapotai. Susiraukusi atsitraukiu – turėtų susiprotėti, kad viską puikiai girdžiu, bet nieko nepastebi. Mosteli į duris koridoriaus gale. – RIDŽAS... SAVO... KAMBARYJE!

Nespėjus pasakyti, kad gali jau neberėkti, išeina.

Nenučiuokiu, ką galvoti ar daryti. Stoviu permirkusi nepažįstamame bute, o vienintelis žmogus, be Hanterio ir Torės, kuriam norėčiau užvožti, sėdi vos už poros metrų kitame kambaryje. Kalbant apie Ridžą – kodėl atsiuntė savo bėprotę „Hooters“ merginą manęs pasiimti? Išsitraukiu telefoną ir pradėdu rašyti žinutę, bet atsiveria jo kambario durys.

Išlenda su krūva užklotų ir pagalve. Susitikus mūsų žvilgsniams, aikteliu. Tikiuosi, ne per garsiai – tiesiog nebuvau jo mačiusi iš taip arti. Per keletą žingsnių atrodo daug geriau nei per visą kiemą.

Turbūt dar nebuvau mačiusi akių, išties kalbančių už save. Pati nesuprantu, ką turiu omeny, tiesiog atrodo, kad jis pažvelgtų į mane tomis tamsiomis akimis, o aš iškart žinočiau, ko prašo. Tokios skvarbios, sodrios ir... Dieve, įsispoksojau.

Jis nusišypso puse lūpų ir praėjęs pro mane patraukia tiesiai prie sofas.

Kad ir koks žavus, net kiek nekaltas tas veidas, noriu apėkti už apgaulę. Nereikėjo laukti dvi savaites, kad man pasakytų, – būčiau viską sklandžiau suplanavusi. Nesuprantu, kaip

galėjome dvi savaites bendrauti, o jam nė nedingtelėjo papasakoti, kad mano vaikinai dulkina mano geriausią draugę.

Ridžas numeta ant sofos užklotus ir pagalvę.

– Neliksiu čia, Ridžai, – pasakau, kad nešvaistytu svetin-gumui laiko.

Suprantu, kad mane užjaučia, bet jo beveik nepažįstu; daug jaučiau jausčiausi viešbutyje nei ant nepažįstamojo sofos.

Bet viešbučiui reikia pinigų.

O jų šiuo metu neturiu.

Šiuo metu jie guli mano rankinėje kitapus kiemo, bute šalia vienintelių žmonių pasauly, kurių nenoriu matyti.

Gal ta sofa pravers.

Paklojęs sofą jis apsisuka ir nužvelgia mano permirkusius drabužius, o aš dirsteliu į balą, prilašėjusią ant jo grindų.

– Atleisk... – sumurmu. Plaukai prilipę prie veido, marškinėliai tik vargais negalais nuo išorinio pasaulio dengia mano labai ryškią rožinę liemenėlę. – Kur čia vonia?

Jis galva mosteli link vonios kambario durų.

Apsisuku ir prisitraukusi lagaminą imu kuistis, o Ridžas grįžta į savo kambarį. Džiaugiuosi, kad nieko neklausinėja apie įvykius po mūsų pastarojo pokalbio. Nenoriu kalbėti.

Išsirenku tampres ir berankovius marškinėlius, čiumpu kosmetinę ir traukiu į vonios kambarį. Erzina, kad šiame bute visas primena manąjį, vos keletas skirtumų. Toks pat vonios kambarys, durys į kairę ir dešinę, vedančios į atskirus miegamuosius – vienas iš jų Ridžo. Smalsauju, kam priklauso kitas, bet ne tiek, kad įlįsčiau patikrinti. „Hooters“ merginos taisyklė draudžia lįsti į jos kambarį, o ji, regis, nemėgsta juokų.

Uždarau duris į svetainę, užrakinu, tada patikrinau, ar užrakintos miegamųjų durys, kad niekas neįlįstų. Nenutuokiu,

ar, be Ridžo ir „Hooters“ merginos, čia dar kas gyvena, bet nenoriu rizikuoti.

Nusitraukiu šlapius drabužius ir sumetu į kriauklę, kad neprivarvinčiau ant grindų. Įjungusi dušą lukteliu, kol sušils vanduo, ir įlipu. Stovėdama po srove užsimerkiu ir džiaugiuosi, kad tai ne lietus, bet pati situacija ne itin džiugi.

Nė nebūčiau galėjusi pagalvoti, kad dvidešimt antrąjį gimtadienį sutiksiu prausdamasi nepažįstamame bute, miegodama ant sofos, priklausančios vaikinui, pažįstamam vos dvi savaites, – ir už visa tai galiu dėkoti dviem žmonėms, kuriais besąlygiškai pasitikėjau ir rūpinausi.